

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ในประเทศที่มีการปกครองในระบบประชาธิปไตย หลักการสำคัญในการจัดระเบียบการปกครอง ได้แก่ การกระจายอำนาจการปกครอง (Decentralization) ซึ่งรัฐบาลจะต้องจัดให้มีและส่งเสริมรูปแบบการปกครองตนเองของราษฎรขึ้นในท้องถิ่นต่างๆ ให้มีความสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้องค์การปกครองท้องถิ่นแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลาง มาปฏิบัติจัดทำสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและตรงเป้าหมาย (ประหยัด หงษ์ทองคำ, 2526 : 6) ดังนั้น การกระจายอำนาจในการปกครองท้องถิ่นจึงมีความจำเป็นและสำคัญยิ่งที่จะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นของตนเองโดยสามารถเลือกผู้แทนของตนเข้าไปบริหารงานเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของท้องถิ่นและเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้บริหารท้องถิ่นได้ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด ทำให้รับทราบปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นได้ดีที่สุด เมื่อรัฐบาลได้กระจายอำนาจและหน้าที่ให้กับท้องถิ่นแล้วจะทำให้มีเวลามากพอที่จะหันมาให้ความสนใจแก่ปัญหาส่วนรวมของชาติอย่างจริงจัง ซึ่งจะทำให้รัฐบาลบริหารงานได้ดียิ่งขึ้น (กรมการปกครอง, 2539 : 31)

การจัดการปกครองท้องถิ่นของไทยนั้น ปัจจุบันมีการจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นขึ้นหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา กรุงเทพมหานครและองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) การจัดการปกครองท้องถิ่นในรูปองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น เป็นไปตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นกรกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นในระดับพื้นฐานคือ "ตำบล" เพื่อให้มีความอิสระในการบริหารงานอย่างแท้จริงและแก้ไขปัญหาด้านประสิทธิภาพของสภาตำบลตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515 ทั้งนี้เป็นการยกฐานะสภาตำบลที่มีรายได้ โดยไม่รวมเงินอุดหนุน 3 ปี ย้อนหลังติดต่อกันเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2538 เป็นต้นมา โดยกระทรวงมหาดไทยได้ประกาศจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลไปแล้ว 4 ครั้ง จำนวน 6,747 แห่ง อย่างไรก็ตามปัจจุบันมีองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 6,745 แห่ง เนื่องจากมีการรวม อบต.หนองใหญ่กับเทศบาลตำบลหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี และมีการยุบรวม

อบต.ปอดรุกับ อบต.วัดสน จังหวัดสงขลา โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม 2543 และวันที่ 15 มกราคม 2544 ตามลำดับ (กรมการปกครอง, 2545 : 1)

ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดโครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลไว้ 2 ส่วน คือ สภาองค์การบริหารส่วนตำบลและคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีโครงสร้างการบริหารงานภายใน แบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ เช่น สำนักงานปลัด ส่วนการคลัง และส่วนโยธา ซึ่งมีพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างปฏิบัติงาน ตามกรอบอัตรากำลังขององค์การบริหารส่วนตำบลที่แตกต่างกันไปตามระดับชั้น มีปลัด อบต. เป็นหัวหน้าบังคับบัญชาภายใต้การกำกับดูแลของประธานกรรมการบริหาร อบต.

เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่งมีศักยภาพแตกต่างกัน โดยเฉพาะในด้านรายได้ ดังนั้น เพื่อให้การกำหนดอัตรากำลังพนักงานส่วนตำบลเหมาะสมกับรายได้ และปริมาณงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในปี 2538 กระทรวงมหาดไทยจึงได้แบ่งชั้นของ อบต. ออกเป็น 5 ชั้น ซึ่งได้ใช้รายได้ พื้นที และประชากรของ อบต. ต่างๆ มาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ดังตาราง 1

ตาราง 1 ระดับชั้นขององค์การบริหารส่วนตำบล

ระดับชั้นของ อบต.	เกณฑ์รายได้	จำนวนพนักงานส่วนตำบล
1	20 ล้านบาทขึ้นไป	21
2	12-20 ล้านบาท	12
3	6-12 ล้านบาท	6
4	3-6 ล้านบาท	6
5	ไม่เกิน 3 ล้านบาท	3

ที่มา : กรมการปกครอง (2539 : 11)

อย่างไรก็ดี ในปี 2545 กระทรวงมหาดไทย ได้มีการนำระดับชั้นของ อบต. มาจัดกลุ่มกำหนดขนาดของ อบต. ออกเป็น 3 ขนาด ดังนี้ (กลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัดสงขลา, 2545 : 85)

1) อบต. ชั้น 1	กำหนดให้เป็น อบต. ขนาดใหญ่
2) อบต. ชั้น 2 และ 3	กำหนดให้เป็น อบต. ขนาดกลาง
3) อบต. ชั้น 4 และ 5	กำหนดให้เป็น อบต. ขนาดเล็ก

ทั้งนี้ ให้ อบต. มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกฎหมายอื่นที่กำหนดอำนาจหน้าที่ให้แก่ อบต.

ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลไว้ในมาตรา 66-68 โดยให้มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ดังนี้ (กรมการปกครอง, 2545 : 4-5)

1) อำนาจหน้าที่ที่ต้องทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

- (1) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
- (2) รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- (3) ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
- (4) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (5) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- (6) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ
- (7) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (8) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
- (9) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

2) อำนาจหน้าที่ที่อาจจัดทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

- (1) ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และการเกษตร
- (2) ให้มีการบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่นๆ
- (3) ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ

- (4) ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุมการกีฬาการพักผ่อนหย่อนใจและสวนสาธารณะ
- (5) ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์
- (6) ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
- (7) บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร
- (8) การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
- (9) หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล
- (10) ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม
- (11) กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์
- (12) การท่องเที่ยว
- (13) การผังเมือง

นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลอาจออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้บังคับในตำบลได้เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายหรืออำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจะเสนอได้ก็แต่โดย คณะผู้บริหาร หรือสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หรือราษฎรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าชื่อให้สภาท้องถิ่นพิจารณาออกข้อบัญญัติท้องถิ่น

องค์การบริหารส่วนตำบลอาจทำกิจการนอกเขตองค์การบริหารส่วนตำบล หรือร่วมกับสภาตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือหน่วยงานการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นเพื่อกระทำการร่วมกันได้ ทั้งนี้ เมื่อได้รับความยินยอมจากสภาตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง และกิจการนั้นเป็นกิจการที่จำเป็นต้องทำและเกี่ยวเนื่องกับกิจการที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตน

จากอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทสำคัญในการจัดบริการสาธารณะ ทั้งนี้เนื่องจากเป็นองค์กรที่ได้รับการคาดหวังว่าจะเป็นหลักหรือแกนนำที่สำคัญในการพัฒนา แก้ไขปัญหา ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองชนบท ตลอดจนกระตุ้นให้ประชาชนในพื้นที่ได้ตื่นตัว และร่วมกิจกรรมพัฒนาด้านต่างๆ (ศิริวรรณ วิบูลย์มา, 2544 : 2) การดำเนินการตามบทบาทอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลจึงมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้หากองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการพัฒนาชุมชนทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายจะทำให้สามารถตอบสนอง ความต้องการของประชาชนและท้องถิ่นได้เป็นอย่างดีสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการปกครอง

ท้องถิ่น และหากองค์การบริหารส่วนตำบลไม่สามารถดำเนินการได้หรือดำเนินการได้น้อย หรือดำเนินการอย่างไม่มีประสิทธิภาพ โอกาสที่จะทำให้การพัฒนาชุมชนประสบผลสำเร็จ ย่อมเป็นไปได้ยาก

อย่างไรก็ดี แม้ว่ารัฐบาลจะมีความคาดหวังให้ อบต. เป็นกลไกสำคัญในการกระจายอำนาจการพัฒนาและการปกครองแก่ประชาชน เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รวมทั้งกำหนดทิศทางการพัฒนาตามความต้องการของประชาชนและจัดบริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ของตำบลตามความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง แต่จากการที่ อบต. ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยผลของกฎหมายพร้อมๆ กันเป็นจำนวนมาก โดยมีได้คำนึงถึงความพร้อมทำให้ อบต. ส่วนใหญ่ไม่สามารถบริหารงานให้เป็นไปตามภารกิจวัตถุประสงค์และเป้าหมายของ อบต. ได้ ทั้งนี้ จากข้อมูลผลการวิจัยของสถาบันดำรงราชานุภาพและสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย (สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2542 : บทคัดย่อ) ได้สรุปไว้ว่า การดำเนินงานของ อบต. ที่ผ่านมามีปัญหาเนื่องจากความไม่พร้อมของ อบต. ในด้านความรู้ความเข้าใจในบทบาทอำนาจหน้าที่และระเบียบกฎหมายต่างๆ และความไม่พร้อมในด้านงบประมาณที่มีน้อยมาก การจัดทำข้อบังคับงบประมาณรายจ่ายไม่ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายและไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของประชาชน การปฏิบัติงานไม่เป็นไปตามระเบียบกฎหมาย และการควบคุมดูแลการตรวจสอบไม่ครบคลุมและทั่วถึง ทั้งนี้ กรมการปกครองเห็นว่าปัญหาคือความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับบทบาทอำนาจหน้าที่และจริยธรรมของบุคลากร รวมทั้งปัญหาในการบริหารที่ขาดความโปร่งใสขาดประสิทธิภาพและขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นและการจัดบริการสาธารณะแก่ประชาชน ในวงกว้างและจะยิ่งน่าเป็นห่วงมากขึ้นในอนาคตอันใกล้ เมื่อการถ่ายโอนภารกิจจากกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ไปอยู่ในความรับผิดชอบของ อบต. ในขณะที่ระบบบริหารจัดการของ อบต. ไม่เข้มแข็งพอ จึงจำเป็นที่จะต้องการยกระดับและเสริมสร้างศักยภาพการบริหารงานของ อบต. ให้มีความเข้มแข็งพอที่จะดำเนินงาน ให้บรรลุภารกิจ วัตถุประสงค์ และเป้าหมาย โดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้ อบต. มีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล หรือ หลักการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดี (Good Governance) (กรมการปกครอง, 2545 : 92)

ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย การบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข) ได้แบ่งองค์ประกอบของการบริหารกิจการ

บ้านเมืองและสังคมที่ดีออกเป็น 6 ประการ ได้แก่ หลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบต่อสังคมและหลักความคุ้มค่า โดยมีความมุ่งหมายที่จะเสริมสร้างระบบการบริหารที่ดีในทุกภาคส่วนของสังคม ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชนโดยเฉพาะภาครัฐ ซึ่งหมายความรวมถึงการบริหารราชการ ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ ในส่วนของ อบต. สามารถบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล ได้ดังนี้ (กรมการปกครอง, 2545:96-100)

1) หลักนิติธรรม เป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับการออกกฎระเบียบ ข้อบังคับ ได้แก่ การออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ระเบียบกฎหมาย ให้ประชาชนได้รับทราบการปฏิบัติงานของ อบต. ให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย และการพัฒนาบุคลากรของ อบต. ให้มีความรู้ระเบียบกฎหมาย

2) หลักคุณธรรม เป็นการปฏิบัติงานที่ยึดมั่นความถูกต้องดีงาม เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ประชาชน ได้แก่ บุคลากร อบต. มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตให้บริการประชาชนด้วยความเสมอภาค สมาชิกสภา อบต. มีการพิจารณาเรื่องต่างๆ ในสภาอย่างมีเหตุผล ยึดผลประโยชน์ของประชาชนโดยส่วนรวม และถูกต้องตามกฎหมาย ผู้บริหารของ อบต. มีคุณธรรม จัดสรรงบประมาณอย่างเป็นธรรมแก่ชุมชน

3) หลักความโปร่งใส เป็นการปฏิบัติงานที่โปร่งใสและมีการเปิดเผยข้อมูลให้ประชาชนได้รับทราบ ได้แก่ มีการปฏิบัติงานที่เป็นไปตามระเบียบกฎหมาย มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้ประชาชนได้รับทราบ ตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร พ.ศ. 2539 มีกลไกและระบบการตรวจสอบการปฏิบัติงานที่ชัดเจน

4) หลักการมีส่วนร่วม เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานของ อบต. ได้แก่ มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนา อบต. มีส่วนร่วมในการจัดซื้อจัดจ้าง (การแต่งตั้งผู้แทนชุมชนเป็นกรรมการในการจัดซื้อจัดจ้าง ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2538) มีส่วนร่วมในการประชุมสภา อบต. (เข้าร่วมสังเกตการณ์) การเสนอข้อบังคับตำบล (ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่น พ.ศ. 2542) การถอดถอนผู้บริหารและสมาชิกสภา อบต. (ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการลงคะแนนเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหาร ท้องถิ่น พ.ศ. 2542)

5) หลักความรับผิดชอบต่อสังคม มีความรับผิดชอบต่ออำนาจหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะ ได้แก่ การจัดบริการสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นธรรมและทั่วถึง รวมถึงการเอาใจใส่ต่อปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน

6) หลักความคุ้มค่า มีประสิทธิภาพในการบริหารงาน โดยใช้ทรัพยากร งบประมาณให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน ได้แก่ การจัดลำดับความจำเป็นเร่งด่วนของแผนงาน/โครงการ การจัดซื้อจัดจ้างที่มุ่งให้เกิดความประหยัด มีการต่อรองราคากับผู้รับจ้าง มีการณรงค์ให้ทุกฝ่ายใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และมีการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณไม่ให้รั่วไหลสูญเปล่า

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ที่มีสภาพตำบลที่ได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ตั้งแต่ปี 2538 เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน (31 ธันวาคม 2545) จำนวน 121 แห่ง ซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับสองของภาคใต้รองจากจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยแบ่งออกเป็น อบต. ชั้น 1 จำนวน 6 แห่ง อบต. ชั้น 2 จำนวน 3 แห่ง อบต. ชั้น 3 จำนวน 6 แห่ง อบต. ชั้น 4 จำนวน 29 แห่ง และ อบต. ชั้น 5 จำนวน 77 แห่ง เมื่อพิจารณาถึงขนาดของ อบต. ปรากฏว่าเป็น อบต. ขนาดใหญ่ จำนวน 6 แห่ง อบต. ขนาดกลาง จำนวน 9 แห่ง และ อบต. ขนาดเล็ก จำนวน 106 แห่ง (กลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดสงขลา, 2546 : 1-3)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลา ในพื้นที่ 3 อำเภอ คือ อำเภอเมืองสงขลา อำเภอหาดใหญ่ และอำเภอบางกล่ำ โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง อบต.ขนาดใหญ่ (ชั้น 1) กับ อบต.ขนาดเล็ก (ชั้น 4 และ 5) ว่าได้มีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลหรือการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดี ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542 มากน้อยเพียงใด เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเสนอเป็นแนวทางในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป

คำถามในการวิจัย

องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลา มีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542 มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคณะผู้บริหาร อบต. สมาชิกสภา อบต. และประชาชน ในอำเภอเมืองสงขลา อำเภอหาดใหญ่และอำเภอบางกล่ำ ที่มีต่อการบริหารงาน ของ อบต. ตามหลักธรรมาภิบาล
2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับการบริหารงานของ อบต. ตามหลักธรรมาภิบาล และข้อเสนอแนะของคณะผู้บริหาร อบต. สมาชิกสภา อบต. และประชาชนในอำเภอเมือง สงขลา อำเภอหาดใหญ่และอำเภอบางกล่ำ

ความสำคัญและประโยชน์

1. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของคณะผู้บริหาร อบต. สมาชิกสภา อบต. และประชาชน ในอำเภอเมืองสงขลา อำเภอหาดใหญ่ และอำเภอบางกล่ำ ที่มีต่อการบริหารงานของ อบต. ตามหลักธรรมาภิบาล ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนา ระบบการบริหารจัดการ ของ อบต. ต่อไป
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารงานของ อบต. ตาม หลักธรรมาภิบาล ซึ่งจะได้นำมาเป็นข้อมูลในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงต่อไป
3. ผลการวิจัยจะได้ข้อมูลทางวิชาการที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจ และหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องในการนำไปศึกษาเพื่อเพิ่มพูนองค์ความรู้ทางสังคมวิทยาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของคณะผู้บริหาร อบต. สมาชิกสภา อบต. และประชาชนในอำเภอเมืองสงขลา อำเภอหาดใหญ่ และอำเภอบางกล่ำ ที่มีต่อ การบริหารงานของ อบต. ตามหลักธรรมาภิบาล ในองค์ประกอบ 6 ประการคือ หลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบและหลักความ คุ่มค่า ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมือง และสังคมที่ดี พ.ศ. 2542

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักธรรมาภิบาล หมายถึง การบริหารงานที่เป็นไปตามองค์ประกอบ 6 ประการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย การบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคม ที่ดี พ.ศ. 2542 ได้แก่ หลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบและหลักความคุ้มค่า
2. การบริหาร หมายถึง การดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้
3. อบต. หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537
4. คณะผู้บริหาร อบต. หมายถึง นายก อบต. และรองนายก อบต. ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 พ.ศ.2546
5. สมาชิกสภา อบต. หมายถึง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537
6. ประชาชน หมายถึง ผู้นำกลุ่มองค์กรต่างๆ ใน อบต. ของอำเภอเมืองสงขลา อำเภอหาดใหญ่และอำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา